

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο τελευταίος ψηλαφώντας μπήκε σ’ ένα μαζρό διάδρομο κι έπειτα ο δόηγός του τόν έμπασε σέ μιάν αίθουσα που τή φωτίζε άμυδρά ένας λύχνος. ‘Ο ξένος παρεκάλεσε τόν κόμητα νά κάτση μια στιγμή ώς πού νά πάη νά τού φέρη τή γράμια.

Μόλις έμεινε μόνος ο κόμης τής Θούνης άρχισε νά περπατάει στην αίθουσα, θέλοντας ν’ άποτινάξη τή νάρκη του. Μά ολοένα μια θολούρα σκέπαζε τή φώς του και μία κούραση παρέλενε τά μέλη του. Έκάθησε, μιά σέ λίγο τή κεφάλι του έγχειρε πρós τόν όμω του. Έκανε τότε μια τελευταία προσπάθεια. Κατόρθωσε νά σηκωθεί και νά σταθί όρθιος.

Έπειτα περπατώντας βαρειά τράβηξε πρós τήν πόρτα, μά εΐταν κλειδωμένη.

‘Ο κόσμος τά κατάλαβε τότε όλα και προσπάθησε νά βγάλη τόν ξένος του άπό τή θήκη του. Μά τού κάκου! Τό χέρι του δέν τόν άπήκυε.

Σέ μια άναλαμπή τού πνεύματός του θυμήθηκε τότε ότι οι άνθρωποι τού βρισκόντουσαν άπ’ έξω και θέλησε νά κραυγάζη. Μά άπό τή λάρυγγά του δέ βγήκε παρά ένας ύπόζωφος στεναγμός.

Στηρίζοντας τότε τά δυό του χέρια άπάνω από στήθεσ του, αά νά ήθελε νά προφυλάξη έτσι κάποιο πολύτιμο άντιζέιμενο που είχε κρυμένο μέσα σ’ αυτό έσφιξε γύρω του ένα θαμπωμένο βλέμμα. Και τότε, καταληφθείς έντελώς άπό τήν ύπν, έκανε μια στροφη γύρω άπό τόν έαυτό του και έπεσε βαρύν άπάνω στο πάτωμα.

Αφίνοντας τόν κόμητα τής Θούνης ο σεβάρμος εύτατοίδης που δέν εΐταν άλλος άπό τόν Βουά Βουρδόν - ή καλύτερα άπό τόν Δόν Διέγο Διάζ - άνέβηκε γρήγορα μια σκάλα που οδηγούσε στο άλλο πάτωμα τού οικήματος.

Έκει σ’ ένα ευρύχωρο διαίτημα που τή φωτίζε μια δυνατή φωτιά και άρκετά φώτα, μπρός σ’ ένα τραπέζι γεμάτο φαγητά και κρασιά, καθόταν ένα πρόσωπο έντελώς όμοιο πρós τόν κόμητα τής Θούνης.

‘Η όμοιότης μάάλιστα εΐτανε τόσο τελεία, ώστε ο ψευτό Βουά Βουρδόν δέ μπόρεσε νά συγκατίση μια κραυγή θανάσιμου. ‘Ο ύποζώμος Φλορεστάν ντέ Μοσλαίν είχε γίνει άγνωστός, με τά όλομέταξα όσχα που φορούσε τά όλοια εΐταν έντελώς όμοια με τά όσχα τού κόμητος τής Θούνης.

Τή στιγμή που ο Δόν Διάζ μπήκε μέσα ο Φλορεστάν έφερνε στή χειλή του ένα ποτήρι γεμάτο κρασί τού ξέρές. Τού έροτίησε τή χέρι και τού ειπε :

- Φτάνει πιά. Δέν πρέπει νά γίνεται κατάχρησις.

‘Ο Φλορεστάν ξανάβαλε τή γεμάτο ποτήρι επάνω στο τραπέζι.

- Εΐνε λοιπόν ώρα ; ρώτησε ν’ ένα τόνο ξηρό.

- Μάλιστα, άπάντησε ο Δόν Διάζ.

- Πού βρίσκειται ο κόμης ;

- Έδώ στην κάτω αίθουσα.

- Τόν έχετε δεμένο ;

- ‘Οχι, τόν έχω άποκοιμήσει.

- Μή ξεχνάτε ότι μου έδώσατε τή λόγο σας ότι δέ θα τού συμβή κανένα κακό.

- Σάς τόν ξαναδίνω... ‘Ο κόμης θα έξηλθήσθ μετ’ εμάς ή ότιώ όρες σώς και άβλαβής μέσα στο μέγαρό του, στο κορβιάτι του.

- Εΐνε άδύνατο αυτό που μου λέτε!... Πώς θα τόν μεταφέρτε εκεί ; Με ποιό μέσο ; Με ποιά μαγεία ;

- Μήν άνησυχείτε γιά τίποτε... Αύτά άφορούν έμένα. Έσείς έχετε στή διάθεση σας τήν κόμησσα γιά μια νύχτα και πρέπει νά έπωλεγηθήτε.

- Εΐλαθε λοιπόν ο Διάβολος προσωποποιούμενος.

- ‘Οχι δλωσιόδλου, άπάντησε ψυχρά ο Βουά Βουρδόν, αλλά λίγο λείπει...

‘Ο ύποζώμος έτεινε τή χέρι του πρós τήν ποτήρι τού όποιο ο ψευτομαρκήσιος τόν είχε εύποδίσει νά φέρη στή χειλή του και με μια ρουφηξιά τ’ άδειασε ως τόν πάτο. Τότε, ενώ τή πρόσωπό του φλογίστηκε, ειπε με όσηρή φωνή :

- Μου είχατε πη ότι δέν έξορετε τόν κόμητα και ότι κάνετε τήν κόμησσα πρós γάριν μου. Μά ή στολή που φουά : αυτή τή στιγμή και τήν όλοια βράγια έτοιμη έδώ δέν εΐταν δυνατό νά κατασκευαστή σέ λίγες ώρες.

- Αυτό εΐνε! άπάντησε ειρωνικά ο Δόν Διάζ.

- Ακόμα, έξακολούθησε ο Φλορεστάν, και οι πληροφορίες τής όποιες μου έδώσατε, οι δόηγίες σας γιά τόν τόπο με τόν όποιο πρέπει νά φερθώ και τά λόγια που πρέπει νά πώ όταν θα ύποκριθώ τή πρόσωπο τού κόμητος, δλ’ αυτά άποδεικνύουν ότι έξερετε πολύ καλά τόν κόμητα τής Θούνης. ‘Ολα τέλος μου άποδεικνύουν ότι ή πράξις τήν όποία με σπρώχνετε νά κάνω εΐταν προμελετημένη άπό καιρό.

- Καλά! ειπε ψυχρά ο Δόν Διάζ : και τί συμπέρασμα βγάζετε άπ’ δλ’ αυτά ;

- Συμπεραίνω ότι έσείς δέν λέγεσθε Βουά Βουρδόν και ότι ή γνωριμία μας στο Παρίσι εΐταν ένα παραμύθι τήν όποιο μου είπατε γιά νά με τραβήξετε κοντά σας. Τόσο νοιάζόσαστε γιά μένα, όσο κι’ εγώ νοιάζομαι γι’ αυτό τήν άδειο ποτήρι. ‘Εκείνο που φαίνεται άληθινό εΐνε ότι ή όμοιότης μου με τόν κόμητα έξυπερειται πολύ τους σκοπούς σας και θέλετε νά τήν εκμεταλλευθήτε. Γιά ποιό λόγο. Νά τί δέν ξέρω και θέλω νά τή μάθω.

- Έστω, άπάντησε ο Δόν Διάζ σέ μαλακό τόνο : ο λόγος αυτός εΐνε ή εκδίχησις.

- Έτσι λοιπόν, τή όμολογείτε ;

- ‘Ομολογώ, ναι, ότι βασιστικά σέ σας όπως ή δικαιοσύνη βασίσει στο τεκομήρι τού δημιού. Τί σας ενδιαφέρει γιά τ’ άλλα. Μήπως, ύποβηθώντας τήν μίσος μου, δέν πραγματοποιείτε ένα όκειρο που ποτέ σας δέν είχατε τολμήσει νά σκεφθήτε ;

- Τί σας έκανε ο κόμης τής Θούνης ;

- Τί μου έκανε! φώναξε ο Δόν Διάζ. Μου έκανε ό,τι πρέκειται νά τού κάνετε και σεις σέ λίγο.

Τό πρόσωπο τού Φλορεστάν φωτίστηκε.

- ‘Αχ! φώναξε. Μου λέτε τήν άλήθεια αυτή τή φορά.

- Σας λέω τήν καθαρά άλήθεια.

- ‘Ομοίωστε το! φώναξε ο Φλορεστάν και έδειξε ένα σταυρό που κρεμότανε στόν τοίχο. ‘Ο Δόν Διάζ σηκώθηκε, και άπλώνοντας τή χέρι του πρós τόν σταυρό, ειπε με φωνή σοβαρή :

- Τό όρκίζομαι στή σωτηρία τής ημετέρας μου.

- Έτσι λοιπόν, ψιθύρισε ο Φλορεστάν, ο κόμης τής Θούνης σας έκλεψε τή γυναίκα που λατρεύατε.

- Ναι, ύποζώμη! μου έκλεψε τή γυναίκα αυτή αρπάζοντας τήν άπό τήν άγκαλιά μου, έκοψε τή νήμα τής ζωής μου, έμόλυνε τήν τιμή μου, κατέστρεψε τīs έλπίδες μου...

- Καλά, τόν διέκοψε ο Φλορεστάν, τότε θα έχω πιά έλαφρά τή συ είδησή μου, συλλογίζομενος πως ο άνθρωπος αυτός εΐν’ ένας άθλιος που ο θεός τόν τιμωρεί διά τής εκδίχησεως.

Έμεινε γιά λίγες στιγμές σκεπτικός. Έπειτα ριζωντας ένα μανδύα στην πλάτη του ειπε :

- Πάμε! ‘Ας γίνει τή περτωμένο μου.

Κατέβηκαν τή σκάλα και ένώ έφταναν στο τελευταίο σκαλοπάτι, έτόπος δυνατός άντήχησε άπ’ έξω στην πόρτα.

- Τί εΐν’ αυτό ; ρώτησε ο Φλορεστάν.

- Εΐνε ή άκολοθία σας που άνυπομονεί.

- ‘Η άκολοθία μου.

- Ναι, έξοχώτατε. Δέν εΐσατε ο κόμης τής Θούνης, Μή τή ξεχνάτε αυτό, νά πάρη ο Διάβολος!... Λίγο θάρος και όλα θα πάνε καλά...

Και, λέγοντας αυτά, ο Δόν Διάζ άνοιξε τήν πόρτα που οι άκόλουθοι τού κόμητος έτοιμαζόντουσαν νά τήν ριζουν κάτω.

Μόλις είδαν τόν Φλορεστάν, οι άκόλουθοι τού κόμητος Γοδεφουίδου, πρόνοντας τον γιά τόν κύριο τους είχαν μια βαθειά ύπόκληση.

- ‘Η μισή ώρα πέρασε, ύψηλότατε, ειπε με σεβασμό ο ‘Αρθουρος, και σύμφωνα με τīs διαταγές σας έτοιμαζόμαστε...

- Πέρασε κιόλας μισή ώρα... τόν διέκοψε ο Φλορεστάν που ειχε άρχισι νά ύποκρινείται τήν ρόλο του. ‘Ο καιρός με τή συντροφιία μας μαρκήσιε περνάει γρήγορα και στοιχηματίζω ότι ή κόμησσα θ’ άνησυχεί γιά τήν άπουσία μου. Πρέπει νά βιάσω λίγο τήν βήμα μου.

Χαιρέτησε, τυλίχτηκε μέσα στο μανδύα του και άπομακρύνθηκε. ‘Η άκολοθία του τόν παρακολούθησε χωρίς καμμία σιά ύποψια. ‘Οσο γιά τόν Δόν Διάζ, αυτός γλωμός σάν τήν χαρτοπαλιχη που βάζει όλη του τήν περιουσία άπάνω σ’ ένα χαρτί, στάθηκε στο κατάφρα τού σατιού και τή στιγμή που ειδη τόν Φλορεστάν νά χάνεται στο πλημμυρισμένο άπό τά φώτα μέγαρο τού διοικητού.

(‘Ακολουθεί)

‘Ο Φλορεστάν προσήρχησε πρós τή βύσση.